

Tako je Kekec citral in prepeval. A nikoli več ni šel tja daleč pod bele snežnike k Prisanku. Hm, čemu tudi? Saj on je že pasel Prisankove koze; saj njemu je že dal Prisanek polno malho cekinov. Oče je kupil za tiste cekine lepo hišo in veliko, veliko polja. Resnično — Kekcu ni več potreba, da bi šel k Prisanku past divje koze. Mogoče vam, otroci? — Hm, če vam je res sila, kar pojdite pod bele snežnike! Pokličite Prisanka in recite mu, da bi radi pasli njegove divje koze. O, prav rad vas sprejme Prisanek. Toda, otroci, ali znate pasti divje koze? Če jih ne znate, je bolje za vas, da ostanete kar doma pri mami, zakaj lahko se vam zgodi, da jih izgubite vsak dan sto. Pa pomislite, otroci, da morate za vsako izgubljeno kozo pasti en dan več. Pa če jih izgubite vsak dan sto, joj, otroci! Kdaj pa odpasete Prisanku in kdaj dobite tisto obljubljeno malho cekinov? Kdaj, vas vprašam, otroci?

O, le lepo premislite vse to! Potem pa že lahko greste k Prisanku past divje koze . . .

~ ~ ~ *Otroško vprašanje.* ~ ~ ~

*Mamica moja,
kaj da je črna
ruta in črna
obleka tvoja?*

*„Sinek moj Ivo,
padel je oče!“
Mati zajoče
neutolažljivo.*

*Manjka nam vsega!
Kruh se ne smeje . . .
Žalost li veje
tudi iz njega? . . .*

Vinko Klanšek.

~ ~ ~ *Utopljenka.* ~ ~ ~

(Učiteljici M Gabrščkovi)

*Žadna voda ugrabila
tvoje mlado je življenje
in mu vrata odklenila
v novi svet, prebajni svet,
ki ga v snu le hodi sret
src trpečih hrepenenje . . .*

*Blagor tebi, utopljenka:
v duše vse si utonila,
tebe je resnica grénka
s nami vekomaj združila!
V dvakrat si življenju srečnem:
v živih dušah, v spanju večnem . . .*

Leon Poljak.

